

Від атестації – до атестації

Типове положення про атестацію педагогічних працівників традиційно поділяє учительське життя в середньому на 5-8 п'ятирічних циклів.

Як свідчить статистика, до кінця першої п'ятирічки «не доживає» від 1 до 3 відсотків педагогів: частина їх знаходять теплі ніші в інших галузях чи структурах державних служб, ті ж, кому пощастить менше, стають бізнесменами різних рівнів та доходів.

На кінець другого п'ятирічного циклу ті, хто все-таки залишився в професії, перестають боятися учнів, вчать не конфліктувати з батьками, набувають уміння сміливо дивитися в очі адміністрації закладу, в якому працюють.

Третя учительська п'ятирічка ознаменовується тим, що потенційно кожен педагог може стати спеціалістом вищої кваліфікаційної категорії, при цьому назавжди втрачає здатність ідентифікувати себе як особистість поза учительським середовищем, так як будь-яке спілкування з ним традиційно перетворюється на педраду й неодноразово переривається реплікою: «А у нас у школі...»

Усі наступні п'ятирічні цикли мало чим відрізняються один від одного:

- якщо вчитель до цього часу залишився у професії, він залишився в ній назавжди;
- якщо до цього часу вчитель не заробив на квартиру й машину, що в принципі неможливо на учительській посаді, власником будь-якого більш-менш достойного рухомого й нерухомого майна він зможе стати лише у випадку отримання несподіваної чи довгоочікуваної спадщини;
- якщо до цього часу грамоти й дипломи, отримані за самовіддану працю, учитель скромно складав у ящикок письмового столу, то після 3-х атестацій, які він успішно пройшов, кількість отриманих винагород зростатиме прямопропорційно до рівня професійних амбіцій педагога, і з нікому непримітної шухлядки вони гордо й величаво перемістяться на почесне й найвидніше місце в його робочому кабінеті чи квартирі.

Протягом четвертої, п'ятої, шостої і всіх наступних п'ятирічок учитель рахуватиме роки, місяці й дні до пенсії за вислугою років, а потім – до пенсії за віком.

Діждавшись таких бажаних кількох тисяч за самовіддану жертвовну працю, практично кожен педагог перестає мріяти про розмірені одноманітні дні й тихі романтичні вечори в стінах рідної домівки і згадує про ще не здійснені плани в межах улюбленої професії, на заваді втілення яких був цілий ряд об'єктивних і суб'єктивних факторів, що стають неважливими лише тоді, коли в потаємній кишеньці учительського портфеля назавжди оселяється пенсійне посвідчення. Накопичені досвід і хвороби, втрачені комплекси й набута свобода додають учителю впевненості, що **без нього освіта нічого не варта!**